

*Rozhovor***BYL JSEM HLAVNÍM
STRŮJCEM „PUČE“***Rozhovor s Petrem Prejdou*

Martin Švoma

Petr Prejda (*1951) absolvoval obor produkce na FAMU, od roku 1977 pracoval jako zástupce vedoucího produkce ve Filmovém studiu Barrandov, od roku 1982 jako vedoucí produkce. V letech 1991 až 1994 působil spolu s Václavem Marhoulem v barrandovském vedení. V roce 1994 se podílel na jeho odvolání, po jeho návratu na místo ředitele v tomtéž roce byl sám odvolán. K práci v oboru se od té doby nevrátil.

* * *

Jak jste se dostal do vedení Barrandova?

Někdy na konci roku 1990, při mém jmenování do funkce ředitele, mě o to požádal Václav Marhoul. Nechtěl jsem tehdy do toho jít, měl jsem i jiné nabídky, a tohle se mi zdálo jako ztracené. Ale po nějakém přemlouvání jsem nakonec souhlasil. Tehdy jsme o nějaké privatizaci vůbec nepřemýšleli, Václav chtěl, abych mu nějakou dobu pomáhal, protože jsem tam působil dlouho a znal provoz studia. On tam byl přece jen nový. Tak jsem si řekl, že to tedy na půl roku zkusím a pak uvidím. Zpočátku jsem tam byl jako technický ředitel, později výrobní ředitel.

Bylo to hrozné. Vy jste asi nikoho z práce nepropouštěl, to je zkušenost, kterou už bych nechtěl v životě zažívat. Ale když jsme nastupovali, věděli jsme, že hlavně musíme nějak přežít, zbavit se všeho, co nevydělává. Když nebyly peníze na výrobu filmů, tak držet všechny ty lidi byl samozřejmě nesmysl. Situaci po likvidaci Ústředního ředitelství Československého filmu vám asi nemusím vysvětlovat. Veškeré dosavadní finanční toky byly ustříženy. O to přežít jsme bojovali asi rok. Nevím, kolik lidí se přesně propouštělo, ale bylo to hodně. Někteří plakali. Přišla třeba jedna paní, které jsem musel říct, že je nepotřebná. Byla tam od roku 1950. Já jsem se narodil roku 1951! Byla to divná doba, těm lidem se to prakticky vysvětlit nedalo. Každý chápal, že nejsou peníze na výrobu, ale jen do té doby, než se ho to osobně dotklo. Nechci říct, že tam byla přímo nenávist, ale ti lidé to brali samozřejmě velice osobně. Jak někomu vysvětlit, že jeden zůstane a druhý musí odejít? Proč zrovna on?

Na druhou stranu, mnoha těm lidem jsme paradoxně pomohli. Dnes byste se těžko uchýlil, ale tehdy vznikaly různé produkce, zakládaly se firmy, a ty potřebovaly lidi. Spousta z nich se tam pak uplatnila, možná i lépe než u nás.

Problém taky byl, že všichni podnikali, ale podnikali na Barrandově. My jsme jim práci nedávali, protože jsme neměli peníze, ale oni si telefonovali z kanceláří, domlouvali obchody, a mysleli si, že je to v pořádku. Tak to bylo skoro ve všech státních podnicích. Takže nám šíleně narostly účty za telefon. Podnikalo se prostě na účet státu. Nedalo se to nijak řešit. Byla to taková doba, tehdejší podnikání bylo zkrátka velice jednoduché, drsné, neplatily se daně, nepřiznávaly se příjmy a tak dále.

Zkrátka jsme nemohli zaměstnávat celé ty výrobní štáby, režiséry, kameramany a podobně. Trochu nás mrzely některé specializované technické profese, které jsme museli zredukovat, jako například malování dekorací. Na to si nemůžete najmout nějakého malíře pokojů. Hrozně jsme o tom přemýšleli, ale neměli jsme před sebou perspektivu výroby. Proto jsme přecházeli – a nebyla jiná možnost – do fáze jakési „půjčovny“: pronájem techniky, ploch, ateliérů, kanceláří.

Vyrobili jsme jen pár filmů, a i o ty jsme se strašně přeli. Rozpočty vyletěly prudce nahoru. Lidi nám říkali: jenom nás nepropouštějte, my budeme dělat český film i zadarmo, ale když na to přišlo, začaly licitace o penězích! Jednou jsem zastavil film den před natáčením, protože to jejich vydírání bylo neúnosné. I když jsme tím zrušením filmu ztratili milion. I s distribucí byl problém, neuměli jsme to. Dokázali jsme film vyrobit, ale co potom s ním? Zodpovědnost za distribuci a za to, aby se nějaké peníze vrátily, byla najednou obrovská a pro nás nezvyklá. Navíc šlo o české filmy, které málokdy něco vydělají. Já dodnes nechápu, jak je možné, že se u nás tolik filmů vůbec vyrobí. Kdo je schopen zaplatit za něco 15 a víc milionů, když se za výrazný úspěch považuje i pouhé navrácení nákladů?

Jaké byly tehdy vaše plány s Barrandovem?

Václav Marhoul si vždycky liboval v takových metaforách, říkal, že musíme tu „nevěstu v otrhaných šatech“ trochu „obléknout“, abychom ji mohli prodat. Byli jsme přesvědčení o tom, že jsme takovými prostředníky, že připravíme Barrandov na prodej nějakému solidnímu zahraničnímu investorovi. Plán na privatizaci se zrodil mnohem později. Taky tam těch zahraničních zájemců o koupi několik bylo, s nějakými Kanaďany¹⁾ už to bylo hodně daleko. Ale pak se ukázalo, že to nikam nevede. Buď to byli podvodníci, nebo nabízeli nesmyslně málo peněz. Teprve potom, když se tohle ukázalo, a když jsme zjistili, že Barrandov jde do privatizace, kam ho zařadila vláda, založili jsme společnost Cinepont.

Jelikož jsme získávali podnik, který nevydělával peníze, moc jsme tomu nevěřili. Představte si, že kupujete barák, který má na kontě ztrátu 500 milionů. Trochu to s ním umíte, ale ne zas tak moc, a vlastně nevíte přesně, co s ním. Máte podnik, který má majetek za miliardu, ale obrací jen asi 300 milionů ročně. Taková společnost je k ničemu! Nemáte

1) Šlo o společnost Filmline Group, o které se uvažovalo v rámci možné privatizace přímým prodejem zahraničnímu zájemci.

ani na údržbu, na odpisy. Ten obrat musí být několikanásobně vyšší, aby to mělo smysl. Vzít si půjčku? Zaplatit ji z českých filmů, protože jsme nic jiného vyrábět neuměli? To asi těžko. Já jsem byl zásadně proti. Moje myšlenka byla, že to můžeme přežít v podobě té zmíněné „půjčovny“. Žádné chiméry. Byl jsem i proti koprodukcím, z té představy jsem byl úplně *mrtvej*! Rozumíte, vy sem přivedete zákazníky, koproducenty z Ameriky, profesionály – a tady seděli *emani*!

Tehdy jste se tedy názorově rozešel s Václavem Marhoulem?

S ním jsem se rozešel kvůli něčemu jinému. Je třeba si uvědomit, že jsme museli ročně splácet státu 50 milionů za privatizaci. Což byly sice ve srovnání s půjčkou mimořádně výhodné podmínky, ale stejně to bylo moc. Museli jsme si zajistit vysoký stabilní příjem. Jak? Vsadili jsme všechno na jednu kartu, která byla naprosto zásadní – televize. Byl to ale fatální neúspěch s projektem, který nás mohl zachránit. Potom jsme se s Václavem dostali do sporu, ale kdyby se nám to tehdy s televizí podařilo, tak bylo všechno úplně jinde a úplně jinak.

Usilovali jste o licenci na komerční televizi, kterou později získala Nova.

CET 21 a my. Byli jsme poslední dva kandidáti, mezi kterými se rozhodovalo. Byli jsme úplně ve finále. A na rozdíl od Železného jsme měli prostory, ateliéry, měli jsme jako společníka RTL, připadali jsme si nesmírně silní. Spravovali jsme i plný archiv českých filmů. Tohle konkurenti neměli. Navíc jsme měli dohodu s Českou spořitelnou, která nám byla ochotna půjčit kapitál na rozjezd. Tu jejich skupinu vedl Železný, pak tam byl Fedor Gál, můj spolužák Peter Kršák, Vlastimil Venclík a další autoři projektu CET 21. Když jsme si to přečetli, řekli jsme si: Blbost! Byli jsme si jistí, že proti nám nemají šanci. Náš projekt vedl Jaroslav Bažant, bývalý ředitel Telexportu²⁾, s Marhoulem jsme v tom projektu zastupovali Barrandov. Ale nakonec to u Rady vyhráli oni. Snad o jeden hlas! Asi jsme málo lobovali, nebo kdo ví, co v tom bylo... Přitom oni měli opravdu jen řeči na papíře, a ty řeči nakonec ani nikdy nedodrželi.

To byl pro nás šok, osudová záležitost, chtěli jsme na té televizi postavit celou naši budoucnost! Byla to strašná škoda. Každý rozumný člověk by to dal nám, ne někomu, kdo nemá nic. Jenže tehdejší doba jaksi přála spíš těm, kdo neměli nic. Možná si mysleli, že my už jsme si „nahrabali dost“. Když jsem pak o tom přemýšlel, říkal jsem si, jestli ta chyba nebyla právě v RTL. U nás byl tehdy přebírán jen jejich pořad *Tutti Frutti*, měla proto trochu špatnou pověst. Přitom každému je jasné, jak obrovský kapitál potřebujete na rozjezd televize – kde by to u nás někdo vzal? Když založíte televizi, prvních několik let jste v červených číslech, než se všechno zajede, než začne vydělávat reklama, ale s RTL za zády a s Českou spořitelnou bychom to zvládli.

Ta naše porážka přinesla obrovskou deziluzi. Do té doby jsme táhli všichni za jeden provaz. Pak to padlo. Já jsem začal prosazovat svou přízemní koncepci zvanou „půjčovna“ –

2) V roce 1991 založil Jaroslav Bažant společnost IP Praha, od roku 2000 ARBOmedia, která se zabývá mimo jiné prodejem reklamního času České televize.

být opatrní, hlídat prachy, neblbnout, neinvestovat do koprodukcí, přežít. Počkat dva tři roky, co bude dál. Kdežto Václav, to byl *vizionář*. Já si ho dodnes vážím, mám ho rád, přestože mi po naší roztržce řekl, abych mu vykal. Vizionáři jsou velice potřební. Ale myslím si, že nemají mít rozhodovací pravomoci. Václav měl nějakou geniální myšlenku, za tři měsíce měl jinou a za půl roku ještě nějakou jinou. A to potom ta společnost lítá jako hadr na holi. Vy to musíte filtrovat a držet, říkat mu dobrý, výborný nápad, uvidíme, počkáme. Ale zároveň dohlížet na to, aby se udržovala nějaká cesta, nějaká linie. Mně se zdálo, že příliš „lítáme“ sem a tam. Že riskujeme a nedá se to uřídit. V tom byl celý problém našich rozporů.

Když si vzpomenu, jak jsme spolu vybírali akcionáře! Celou tu skupinu jsme dávali dohromady spolu, já a Václav. Vybírali jsme, koho tam chceme, koho ne, komu dáme kolik hlasů. Kdybych to tak mohl vrátit zpátky, s tím vším, co vím dneska! Těch akcionářů bylo kolem dvaceti. Někdy to s nimi bylo těžké.

Vzpomínám si, jak jsem tehdy držel v ruce projekt *Obsluhoval jsem anglického krále*, který jsme tehdy nabídli Formanovi. Chtěli jsme, aby to dělal on, protože on by to dokázal natočit jako evropskou látku, ale přitom se dostat ještě dál, udělat z toho světový film. Na tom jsme se všichni shodli. Forman už byl tehdy taky akcionářem. Ale na tom scénáři byl doslova „přísátý“ Karel Kachyňa, který ho spolu s Nývltlem napsal. Měl to být pětidílný seriál a dvoudílný film, alespoň ta verze, na kterou měl práva Barrandov. Sešel jsem se s Nývltlem a Kachyňou a všechno jsem jim vysvětlil, proč to tak chceme a proč to dáváme Formanovi. A oni řekli, že to chápou a že s tím souhlasí. Do očí! Pak si Kachyňa sedl a napsal Formanovi třístránkový osobní dopis, že to mu přece nemůže udělat, že mu to nesmí vzít, že je to látka o kterou on, Kachyňa, usiluje třicet let. Forman nám napsal, že jsme všichni idioti. A že on tedy nemá zájem. Tím to padlo. Takže další projekt v troskách. Projekt, u kterého bylo jasné, že by se v něm ty peníze alespoň neztratily, když už nic.

A všechny tyhle neúspěchy byly počátkem konfliktu s Václavem, který prosazoval ty své koprodukce a taky si pak s nimi naběhl. Bylo jasné, že takhle to dál nejde, že někdo z nás musí získat převahu. Jeho podporovala asi čtvrtina akcionářů, mě další čtvrtina, ostatní byli někde mezi.

To bylo v době, kdy se konala valná hromada na Zlíchově, na jaře 1994?

Přibližně. Valná hromada na Zlíchově řešila především jiný problém, a to sice jak zvýšit motivaci lidí. Aby makali pro společnost, a ne pro sebe. Přestože byli akcionáři, zdálo se nám, že by měli všichni pracovat mnohem víc. Já jsem s Miroslavem Urbanem, ředitelem Filmových laboratoří, vypracoval návrh na rozdělení společnosti do několika skupin, včetně „eseróček“, aby byli lidé zainteresovaní na tom, co dělají. Decentralizace, která by zachovávala jen ateliéry a mateřskou společnost. Ta by pak těmto jednotlivým skupinám dala do pronájmu techniku. Řešilo se, jestli je odstříhneme úplně, nebo si tam necháme podíl a oni nám budou platit nájem. Ty koncepce mám v garáži ještě asi čtyři. To byl celý spor na Zlíchově. Já jsem prosazoval radikální decentralizaci, Václav zachování celku, který by motivoval lidi pouze rozdělením na určité „divize“ a finančními motivacemi. Rozdělit, ale držet. Já jsem říkal: pustit.

Ale nevím, jestli by to bylo bývalo dobře. Pro mě to byly takové záchranné brzdy, které by umožnily přežít. Aby tam ti lidé byli ve dne v noci, a ne aby měli vždycky odpoledne „padla“ a šli! A my tam seděli dál. Pořád jsem se díval na ty průvody, jak někam jdou – domů, na oběd a hodiny jsou pryč, kdoví kde, pořád tam dělali jako ve státním podniku. Chyběl tam jakýkoli kapitalistický duch. My jsme přitom dřeli a snažili jsme se je motivovat, ale byla to bída! A já už viděl jediné řešení – to úplné odstřižení, které je přinutí, aby pracovali, aby tam začali i *spát*! Že si to budou sami hlídat, budou mít na tom podíl.

Samozřejmě, nevím, jak by to dopadlo. Jistě, hrozilo nebezpečí, že my jim to dáme, a oni to vysají a neobnoví.

Jaký byl výsledek zlíchovského jednání?

Že se nic decentralizovat nebude. Dohodla se cesta, kterou prosazoval Václav. Svoje návrhy jsem hodil do šuplíku.

Nicméně „zlíchovský sjezd“ neřešil žádný spor o vedení společnosti! Ten vznikl krátce nato, v souvislosti s hospodářskými výsledky. Věděli jsme, že se to musí nějak změnit. Dva roky *v čudu*, blížila se první splátka. Nevěděli jsme, z čeho to zaplatíme. Všude samé minus. Já jsem se snažil, Václav se taky snažil. Koprodukce nebyly, zakázky nebyly, měli jsme prázdné ateliéry. To všechno se rozjelo až mnohem později, za pět let. Doba, o které mluvíme, to byla bída. Zřídili jsme tři výrobní skupiny, tehdy jsme říkali *producentská centra*, která měla zajistit zakázky pro Barrandov, ale ta centra žádnou práci nesehnala.³⁾ Zahraniční producenti dávali v té době přednost malým soukromým firmám. Dodnes si vyčítám, že jsem nezřídil aspoň jednu skupinu mladších, která by se zabývala jen reklamou. My jsme reklamou pohrdali! Byli jsme přece filmaři! Přitom se v reklamě dneska točí miliardy a ve filmu jen desítky milionů! Naprostý omyl.

Druhá chyba byla, že jsem nepřesvědčil Železného, aby si tu Novu nastěhoval na Barrandov. Že jim dáme zázemí a budeme pro ně vyrábět. Měli jsme pro ně všechno, ateliéry, techniku, kostýmy, rekvizity...! Tím bychom si zajistili kontinuální výrobu, podobně jako za dob státního filmu, kdy se dalo krásně plánovat, aby nic nestálo a jednotlivé fáze výroby na sebe navazovaly. Ani to se nepovedlo, ačkoli Železný na Barrandově byl, procházel jsem s ním tenkrát naše haly, když se rozhodoval. Měl jsem na to víc tlačit, víc mu nabídnout.

Jak tedy došlo nakonec k odvolání Václava Marhoulu?

Jo, ještě tahle nepříjemnost! Zlíchov odhlasoval, že decentralizace nebude. Nastala situace, kdy jsem já neviděl žádnou budoucnost, peníze nikde, splátka se blížila. A nikde nic, jen nějaká jednání o koprodukci. Jednalo se s nějakým panem Peacockem, Čecho-američanem, pak s bývalým ředitelem United Artists... že prý nás budou zastupovat v Hollywoodu a my jim za to budeme platit nějaké peníze. Z toho jsem byl *mrtvej*! Jezdili jsme po festivalech, do Cannes, všude *solíte* miliony a *houby* z toho! Plácali jsme se v tom a v ruce jsme neměli nic, nic nebylo, zoufalství, strašlivá doba!

3) Šlo o producerská centra pod vedením Jana Šustera, Jana Balzera a Petra Čapka.

Po dohodě s Urbanem jsme řekli, že se musíme jako představenstvo sejít – bez Marhoula. A domluvit se na nějakém jiném řešení. Z toho vyšlo, že bychom Václava měli nahradit někým jiným. Pragmatikem, ne *vizionářem*. Neříkám mnou, nic takového nepadlo. Václavovi jsme chtěli nechat předsedu představenstva. Chtěli jsme ty dvě funkce rozdělit. Aby tam byla vzájemná odpovědnost, aby to nebylo samozřejmé. O to hlavně šlo. Nešlo o „odvolání Marhoula“, to je čistě jeho pohled. Měl zůstat předsedou představenstva a taky jsme ho chtěli nechat zastupovat Barrandov a shánět zakázky v Hollywoodu.

Dohodli jsme se na tom v užším kruhu představenstva a všichni s tím souhlasili. Zbývalo jen, kdo mu to řekne! A to byla hrůza! Všichni jsme byli strašně zbabělí. Tak jsem řekl dobře, řeknu mu to já.

Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera! Sešli jsme se u Pištěka v ateliéru, řekli jsme si, že musíme dát dohromady, jaké uvedeme oficiální důvody toho odvolání. Já jsem říkal, povíme pravdu! Je třeba oddělit funkce, řídí to špatně... Všichni byli proti! Že se to musí říct nějak jemně! Že Václav to nějak pochopí, že to je hlavně kvůli tisku. Vymysleli například důvod, že chodí pozdě na představenstvo, a takové směšné věci! Ona je to sice pravda, Václav chodil pozdě všude, většinou se ani neomluvil... No a z toho celého se udělal zápis, a já jsem pak tyhle směšné důvody na představenstvu přednesl. On to pak tisku předal a nám to samozřejmě omlátili o hlavu, že jsou to hlouposti.

Pištěk tam vůbec nepřišel. Řekl, že mu je špatně. Bylo to všechno vyhoceně osobní.

Nastalo zasedání představenstva. Všechno bylo dohodnuté, nešlo o žádné vzplanutí vášní. Chtěli jsme uvést do pořádku kontrolní články, aby podnik šel tam, kam chce představenstvo, protože Václav jel v podstatě po svém a bez větší kontroly. Václav byl na horách a tehdy se zrovna vracel. Ale to byla jen shoda okolností, to všechno se připravovalo měsíc a půl předtím. Ze všeho nejvíc mě překvapilo, že nic nezjistil, že mu nikdo nic neřekl!

A vzal si to samozřejmě strašně osobně, reagoval nesmírně dramaticky, nebudu to popisovat. V podstatě s námi přestal mluvit a pak zmizel. Druhý den jsem od něj přebíral kancelář, sbalil si obrázky, hodil mi klíče na stůl, vzal batoh na záda a zmizel. Zdůraznil, abych mu netykal a říkal mu *pane*.

A teď jsme *čuměli* my! Vůbec jsme něco podobného nečekali. Asi bychom do toho ani nešli, kdybychom to věděli. Co teď s tím? Václav si toho dělal hodně sám, nastaly problémy, protože jsme do spousty věcí neviděli – co je dokončeno, co je nasmlouváno a tak dále. Nastal strašný problém. Svolala se schůze akcionářů, řešilo se, kdo půjde do vedení, já jsem to rovnou odmítl. Vždyť jsem byl hlavním strůjcem „puče“ – jenom proto, že jsem mu to na představenstvu řekl! Všichni by řekli, že jsem Marhoula *zařízl* a pak jsem si tam šel sednout místo něj. Tak jsme zvolili architekta Jindřicha Goetze. To byl asi tak červen 1994. Taky se řeklo, že tyhle *osobní blbosti*, to handrkování už musí stranou, že někdo musí mít hlavní slovo, koupit nadpoloviční většinu. Kdybychom vydělávali peníze, tak by to všechno asi nebyl takový problém, ale my jsme ty peníze pořád neměli. A splátka za dveřmi. Co bude? Čím zaplatíme? Co budeme muset prodat? Goetz to vedl k tomu, že se musí najít většinový vlastník.

Na představenstvu a na valné hromadě AB Barrandov se dohodlo, že je třeba dát někomu možnost, aby koupil když ne většinu, tak alespoň větší balík akcií, a aby pak ten dotyčný mohl říct: *držte huby*, bude to takhle! Problém byl, že jsme měli nešikovně rozdělené

hlasy mezi akcionáři. Bylo tam, pokud se nemýlím, sedm akcionářů, kteří měli 8 akcií, osm akcionářů, kteří měli 5 akcií a asi šest akcionářů, kteří měli 4 akcie. Ty rozdíly byly minimální, nemohli jsme dát dohromady pořádné hlasování. Bylo sice potřeba mít i „zeleň ve vládě“, ale ti, kteří to chtěli *tlačit*, potřebovali dostat větší sílu. Takhle se všichni jenom vezli. Pracovali tam v podstatě jen tři: Marhoul, Prejda, Urban. Ti to pořád někam rvali. Pak bylo pár lidí, kteří se trochu snažili, a pak byla valná většina, která neudělala nikdy nic. Když jsme sestavovali ten seznam akcionářů, věděli jsme u každého z nich, proč ho tam chceme. Ale u většiny z nich se to očekávání nenaplnilo. Ani vlastnictví akcií je nemotivovalo. Většinou si dělali svoje kšefty, než by dělali pro nás. To byla prostě taková doba. Všechno, co bylo soukromé, bylo lepší než jakákoli společnost, byť akciová. Dneska už je to trochu jinak.

Takže se hledal dominantní akcionář. Tehdy vznikly dvě skupiny. Celá společnost se rozdělila na čtvrtiny. Jednu jsem měl já, druhou Jaroslav Bouček. Nevědělo se, že pracuje pro Marhoul. Já jsem peníze samozřejmě neměl. Věděl jsem, že se musím s někým domluvit. A udělal jsem další chybu – měl jsem se domluvit se Železným. Neudělal jsem to, ačkoli jsme měli spolu schůzky. Tím by se to všechno spojilo, protáhlo, propojilo. Všude v Evropě, když objíždíte studia, vidíte, že žijí ta, kde je televize. Jsou nová, čistá, vymalovaná. A ta, která jsou čistě filmová? Svrab a neštovice. Děravé střechy, rozbité silnice. To prostě takhle je! Kdybych do toho zatáhl Železného, mohlo být zase všechno jinak. Ale já jsem byl na něj pořád *nasranej*, že nám vyfoukl tu licenci. Tak jsem se domluvil s Michaellem Kocábem. Řekl jsem mu, co a jak, on v té době peníze prostě měl. Řekl, že do toho jde. Hned. Že to nebude problém, že musíme jen otestovat, jaká bude nabídka a poptávka, která určí cenu těch akcií. A začalo se licitovat. Samozřejmě jsme měli s Kocábem tajné schůzky, na kterých jsme řešili, kam až se cena vyšplhá a kolik bude třeba peněz. Kupovalo se nějakých 35 akcií, takže to mohlo být například kolem 50 milionů.

Jak jsem řekl, část akcionářů jsem měl za sebou já, část Bouček, další skupina se domluvila mezi sebou, že prodají akcie nejzajímavější nabídce.

Ta akce odprodeje probíhala někdy okolo 20. září 1994, bylo to v deset hodin večer ve Filmových laboratořích. Tam se sešla ta skupina, která chtěla prodat. Já s Kocábem a Bouček jsme jim řekli své nabídky, řekli jsme jim, jak si to představujeme dál s Barrantovem. A oni tajně hlasovali. Dohodli jsme, že já budu *plus* a Bouček *minus*, aby se do budoucna nikdy nepoznalo, kdo jak hlasoval. Kocáb a já jsme to tehdy o jeden hlas prohráli. Ondříček a Pištěk řekli, že neprodají nikomu, ti byli mimo. Ale to byli jen oni. Takže jsme o jeden hlas prohráli možnost určit budoucnost Barrantova. Podobně jako s tou televizí.

Zpětně se mi zdá ale jedna věc podezřelá; kolem Kocába totiž kroužil ještě bývalý tenista Milan Šrejbr, který, jak se později ukázalo, souběžně spolupracoval i s Boučkem. A tenhle Šrejbr zastupoval i 1. Silas. Privatizoval Třinecké železářny v kupónové privatizaci a později to nějak s 1. Silas vyhandloval, oni byli jedna ruka! 1. Silas po tom zkrátka šla a nasadila na to Šrejbra. Takhle to bylo celé upečené, takže je možné, že i kdybych to vyhrál, tak by nás ta 1. Silas nějak zmákla. Možná, že Šrejbr nabízel peníze, které Kocáb neměl. Ale tahle varianta už nenastala, protože to koupil Bouček, a za ním byla 1. Silas s Marhoulem.

Já jsem každopádně peníze neměl, byl jsem domluvený jen s Kocábem, že on to koupí, ale já zajistím další provoz Barrandova. Nicméně je zřejmé, že lidé z 1. Silas už to tehdy hrozně chtěli! Protože byli napojení prostřednictvím Šrejbra jak na Boučka s Marhoulem, tak na Kocába.

Já jsem si byl jistý, že mi stačí dorovnat Boučkovu nabídku, že vůbec nemusím jít přes. Že mě lidé za ta léta znají, vědí, co jsem chtěl s podnikem dělat. Že nejsem žádný magor a *fantasmagor* a budu chtít Barrandov zachovat. A to jsem se přepočítal.

Ještě tam zafungovala jiná věc, oni tam totiž přinesli peníze v kufru. A to možná rozhodlo. Tenhle tah jsem po čase ocenil, to byl dobrý nápad.

Takže zase prohra. A urazil jsem se jako Marhoul, druhý den jsem akcie prodal a už jsem s nimi nikdy nechtěl mít nic společného. Skončil jsem úplně jako on. Šel jsem v devět ráno tady na Anděl do Pragobanky a ty akcie jsem tam dal, a bylo hotovo. Moje akcie získal Bouček.

Pak jste hned odešel z Barrandova?

To ne, počkal jsem, dokud nezjistím, kdo společnost ovládne. Vrátil se Marhoul, nechal jsem se odvolat. Pak jsem odešel, už jsem se k téhle práci nevrátil. Protože jsem měl nějaké peníze, hodně jsem cestoval, koupil jsem nějaké nemovitosti a dneska jsem spokojený, mám chalupu na Kokořínsku, pracuju si tam na zahrádce. Ačkoli, poslední dobou si říkám, že bych rád zase někdy něco produkoval. Ale to už asi nejde, byl jsem moc dlouho mimo, nikdo už mě nezná, já nikoho neznám, je to pryč.